

Arrest

nr. 182 609 van 21 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 11 december 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 november 2015 houdende de weigering tot verlenging van machtiging tot verblijf toegekend in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat T. MOSKOFIDIS en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 september 2015 dienden verzoekers een aanvraag in tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Deze aanvraag werd op 9 november 2015 door de gemachtigde afgewezen. Deze beslissing vormt de thans bestreden beslissing, welke luidt als volgt:

"G., B. (R.R. 075041561157) geboren te Pristina op 15.04.1975
G., L. (R.R. 076070252095) geboren te Vucitern op 02.07.1976

+ Kinderen
(...)

Nationaliteit: Kosovo
Adres: (...)

Onder verwijzing naar de aanvraag die op datum van 01/09/2015 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf, voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, en in toepassing van artikel 13 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006, deel ik u mee dat, overeenkomstig artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) en art. 13 §3,2° van de wet van 15 december 1980, aan dit verzoek tot verblijfsverlenging geen gunstig gevolg kan worden gegeven.

Overwegende dat betrokkenen een aanvraag tot verblijfsmachtiging bij onze diensten hebben ingediend op basis van genoemd artikel 9ter op 02/05/2014. Dat dit verzoek door onze diensten op 22/09/2014 gegrond werd verklaard waarna betrokkenen in het bezit werden gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dit BIVR mag niet langer verlengd worden.

Reden :

Overwegende dat na onderzoek door onze arts-adviseur (zie gesloten omslag, verslag dd. 04/11/2015), hij concludeerde dat:

'Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.'

'De betrokkene voldoet niet langer aan de voorwaarden voor een tijdelijke verblijfsmachtiging volgens art. 9 van het KB van 17 mei 2007 omdat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend niet langer bestaan of voldoende ingrijpend en met een niet-voorbijgaand karakter zijn gewijzigd.' Overwegende dat evenwel de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft.

Dat derhalve, gezien hoger gemaakte vaststellingen, het niet langer blijkt

- 1) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of
- 2) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar haar land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister dat werd afgegeven aan betrokkenen dient door uw diensten te worden ingehouden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht juncto de motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen.

1.2. Verzoekers menen dat hun BIVR ten onrechte niet werd verlengd. Ze zijn van oordeel dat de Dienst Vreemdelingenzaken onvoldoende rekening gehouden hebben met de medische situatie. Zo verwijten ze de ambtenaar geneesheer enkel rekening te houden met de woorden “*voorlopig conservatief gezien klinisch stabiel*”, terwijl in het attest van 6 september 2015 ook uitdrukkelijk wordt vermeld dat slechts weinig mensen die aan deze aandoening lijden de volwassen leeftijd behalen en er aldus een vermoeden is van een beperkte levensexpectantie. Anders dan wat de ambtenaar-geneesheer oordeelt stellen verzoekers dat verzoeker wel degelijk nood heeft aan een operatie. Vervolgens verwijzen ze naar het medisch attest van 2 december 2015 dat werd opgesteld na een cardiaal nazicht waarin wordt gesteld dat de toestand momenteel stabiel is maar dat er op korte termijn misschien toch nog noodzaak is tot heelkundige ingreep, hetgeen een hoog risico op cardiale chirurgie inhoudt. Hier besluit de arts dat intensieve follow-up noodzakelijk is. Verzoekers zijn dan ook van oordeel dat de situatie niet gewijzigd is. Aldus zijn verzoekers van oordeel dat er geen zorgvuldig onderzoek heeft plaats gevonden.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

2.4. De bestreden beslissing van 9 november 2015, houdende de weigering van de verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan deze beslissing werden genomen. In de motieven van de bestreden beslissing van 9 november 2016 wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9 van het K.B. van 17 mei 2007 (B.S., 31 mei 2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, alsook naar artikel 13, § 3, 2°, van de vreemdelingenwet, beiden in het licht van de toepassing van het eveneens duidelijk opgegeven artikel 9ter van de vreemdelingenwet, hetwelk het algemeen wettelijk kader vormt voor de medische regularisatie. Tevens bevat de bestreden beslissing van 9 november 2015 een omstandige motivering in feite, welke in hoofdzaak luidt als volgt:

“(…) Overwegende dat na onderzoek door onze arts-adviseur (zie gesloten omslag, verslag dd. 04/11/2015), hij concludeerde dat: 'Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.'

'De betrokkene voldoet niet langer aan de voorwaarden voor een tijdelijke verblijfsmachtiging volgens art. 9 van het KB van 17 mei 2007 omdat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend niet langer bestaan of voldoende ingrijpend en met een niet-voorbijgaand karakter zijn gewijzigd.' Overwegende dat evenwel de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft. (....).’

Samen met de bestreden beslissing werd het advies van de ambtenaar-geneesheer van 4 november 2015 aan verzoekers ter kennis gebracht. Dit advies maakt aldus integraal deel uit van de motivering van de bestreden beslissing en luidt als volgt:

“Graag kom ik terug op uw vraag tot herevaluatie van het medisch dossier voorgelegd door vernoemde persoon in het kader van een aanvraag tot verlenging van verblijfsmachtiging. Er werd reeds eerder positief advies verleend door collega dr. Babiychuk omwille van de mogelijkheid van een chirurgische ingreep bij ACALPA-syndroom die niet in het thuisland zou kunnen geschieden. Hiervoor maak ik gebruik van de attesten die ons werden bezorgd sinds vorig advies:

- Verwijzend naar het medisch attest dd. 26.08.2014 aan de hand van dr. F. Stammen, cardioloog en zijnde het enig medisch attest waarop voorgaand advies was gebaseerd
- Verwijzend naar het medisch attest dd. 17.08.2015 van de hand van dr. F. Stammen waarin voornamelijk wordt uitgelegd wat het APALCA-syndroom in het algemeen inhoudt.
- Verwijzend naar het medisch attest dd. 06.09.2015 van de hand van dr. F. Stammen waaruit blijkt dat de toestand van betrokkene klinisch stabiel is en de behandeling voorlopig conservatief blijft (wat betekent dat er geen heelkundige ingreep zich opdringt). De medicatie bestaat uit Asaflow 80mg (acetylsalicyzuur) één per dag.

Ik weerhoud dat in vergelijking met vorig advies er voorlopig geen sprake meer is van een heelkundig ingrijpen. De actuele behandeling is conservatief en bestaat uit de opvolging door een cardioloog en het medicament acetylsalicyzuur.

Mogelijkheid tot reizen:

Op basis van de vermelde gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene)

1. Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet publiek is

Aanvraag MedCOI van 12.08.2015 met het uniek referentienummer BMA-7124

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat de behandeling en opvolging door een cardioloog beschikbaar is in Kosovo alsook het medicament acetylsalicyzuur.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

Aangepaste medische begeleiding in Kosovo zou niet vergelijkbaar zijn met de behandeling die verzoeker in België ondergaat. Er dient echter opgemerkt te worden dat een verblijfstitel niet enkel kan worden afgegeven op basis van het feit dat de medische zorgen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteenlopen. Het gaat er om na te gaan of de nodige medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst of het land waar de verzoeker gewoonlijk verblijft. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van de staat, zijn de verschillende nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat.

De gezondheidszorg in Kosovo wordt georganiseerd op drie niveaus, gekenmerkt door een toenemende graad van specialisatie. Er wordt gewerkt via een systeem van doorverwijzing en voorgeschreven medicatie op basis van de beoordeling van de geconsulteerde arts zoals dat in de meeste systemen van gezondheidszorg het geval is. Kosovo kent voorts nog geen publieke ziekteverzekering, maar de gezondheidszorgen worden geleverd en gefinancierd door de overheid vanuit het algemeen budget.

Op het vlak van medicatie wordt gewerkt met een lijst van essentiële medicijnen, gebaseerd op de door de WHO ontwikkelde modellijst. De beschikbaarheid van de medicijnen op deze lijst wordt gegarandeerd door de regering en de medicijnen worden gratis aan de personen die ze nodig hebben verschaft.

Wat de zorg en medicatie betreffen kunnen personen die afhankelijk zijn van sociale bijstand, kinderen tot de leeftijd van 15 jaar, personen ouder dan 65 jaar en mensen met een chronische ziekte en mensen met een handicap genieten van gratis zorg en medicatie. Als verzoeker en zijn nabije familie er niet in slagen het benodigde inkomen uit arbeid te verwerven, zal betrokkene via deze weg van de nodige zorg verzekerd zijn.

Betrokkene heeft geen nood aan mantelzorg. Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Kosovo, het land waar hij ruim 30 jaar verbleef, geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp. Betrokkene zijn echtgenote kan tevens ook een inkomen bekomen uit arbeid.

Bovendien legt betrokkene geen enkel bewijs voor dat hij niet in staat is te reizen, waardoor kan aangenomen worden dat een terugkeer naar Kosovo mogelijk is.

Concluderend kan gesteld worden dat de nodige zorgen toegankelijk zijn in Kosovo.

Conclusie:

Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen (cardioloog en medicatie) beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

De betrokkene voldoet niet langer aan de voorwaarden voor een tijdelijke verblijfsmachtiging volgens art. 9 van het KB van 17 mei 2007 omdat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd

verleend niet langer bestaan of voldoende ingrijpend en met een niet-voorbijgaand karakter zijn gewijzigd.”

2.5. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hun niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.6. Uit het inleidend verzoekschrift blijkt afdoende dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoekers lijken eerder de schending van de materiële motiveringsplicht aan te voeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat er drie medische attesten werden aangebracht bij de vraag tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf. Uit nazicht van deze attesten blijkt dat de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer correct zijn. In het eerste attest dat werd aangebracht bij de aanvraag tot verblijf op medische gronden wordt gesteld *“interventionele behandeling aangewezen!”*. Echter in het laatste attest van dezelfde cardioloog wordt onder punt C/ Actuele behandeling en datum van het opstarten van de behandeling van de aandoening, vermeldt *“medicamenteuze behandeling Asaflow 80 1/d en bij interventie/hospitalisatie: voorlopig conservatief gezien klinisch stabiel”*. Onder punt F. zijn er specifieke noden in verband met medische opvolging? Is mantelzorg vereist? wordt *“nee”* geantwoord. Aldus kan uit dit laatste attest afgeleid worden dat er enkel medicatie vereist is. Nergens blijkt uit dit attest dat er nog sprake is van een heelkundige ingreep. Strikt genomen wordt er zelfs niet gesteld dat opvolging door een cardioloog noodzakelijk is.

Waar de verzoekers aanvoeren dat er in dit attest wordt gesproken van een beperkte levensverwachting daar weinig mensen met deze ziekte de volwassen leeftijd behalen, klopt dit. Doch zulks doet geen afbreuk aan de vaststellingen gemaakt door de ambtenaar-geneesheer. De levensverwachting in het land van herkomst, zal niet anders zijn dan de levensverwachting in België. Het verschil ligt hem in het gegeven dat toen de machtiging werd verleend er sprake was van een noodzakelijke heelkundige ingreep, waar zulks nu niet meer blijkt.

In zoverre verzoekers van oordeel zijn dat dit laatste niet juist is en hierbij verwijzen naar een medisch attest van dezelfde cardioloog van 2 december 2015, dient te worden vastgesteld dat dit medisch attest niet ter kennis werd gebracht aan de verwerende partij. Bovendien dateert het van na de bestreden beslissing, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Het komt niet toe aan de Raad om dit attest achteraf te gaan beoordelen. De Raad oefent immers slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing en kan als annulatierechter enkel rekening houden met de stukken die aan de verwerende partij bekend waren bij het treffen van de bestreden beslissing. Het betoog van verzoekers doet geen afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

Een schending van de motiveringsplicht of van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoekers ook geschonden achten, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.11. Uit de stukken van het administratief dossier en uit de bespreking supra blijkt dat de gemachtigde op basis van een correcte feitenvinding en een correcte kwalificatie van de feiten tot zijn conclusie is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend zeventien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU